

Love Me Forever

Johanna Lindsey

Copyright © 1995 Johanna Lindsey

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Iubește-mă o veșnicie

Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LINDSEY, JOHANNA

Iubește-mă o veșnicie / Johanna Lindsey

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3379-8

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Iubește-mă o veșnicie

Traducere din limba engleză

Elena Macoviciuc

Capitolul 1

– Lachlan, mai trăiești?

Existau îndoielii. Nici măcar nu era ceva de dorit în acel moment. Deși durerea dată de rană era mai degrabă enervantă decât chinuitoare. În timp ce Lachlan MacGregor zăcea acolo săngerând, își dădu seama că mândria lui fusese cea care suferise cel mai mult. Era destul de rău că moșierul clanului MacGregor ajunsese în rândul tâlhărilor de rând. Că fusese destul de prost că să fie rănit...

– Lachlan?

Întrebarea insistentă veni din nou de la unul din membrii clanului.

– Dacă nu sunt mort, atunci ar trebui să fiu, aşa că să nu te gândeşti să îmi duci cadavrul acasă pentru înmormântare, Ranald. O să-l laşi aici, ca să putrezească, aşa cum merită.

Un chicot se auzi din cealaltă parte a lui.

– Ranald, nu ţi-am spus să nu-ţi faci griji? comentă Gilleonan MacGregor. O să fie nevoie de ceva mai mult decât de o bilă mică de plumb trasă de-un pistol englezesc ca să doboare o asemenea matahală.

Lachlan răspunse cu un pufnet. Ranald, care tot încercase să scoată vreun semn de viață de la el, oftă.

– Da, și știam asta, spuse Ranald cu un amestec ciudat de ușurare și mândrie în voce. Îmi băteam capu' cum să-l punem din nou pe cal. Dacă nu poa' s-o facă singur, o să putrezească aici, pentru că noi nu îl putem ridica, nici de încercăm amândoi.

– Pentru mine, asta nu a fost o problemă. Îmi amintesc că am aprins un foc lângă picioarele lui mari la un moment dat când era Tânăr. Incredibil cât de repede se mișcă un bărbat mare cât MacGregor când...

Lachlan mormăi, amintindu-și de acel moment. Gilleonan chicoti din nou. Ranald tătăi și spuse serios:

– Nu aş încerca asta, verișoare. Un foc le-ar arăta englezilor unde suntem, dacă sunt destul de proști că să ne caute în continuare.

Așa e, și un foc nu ar fi fost necesar dacă moșierul nostru ar fi așteptat până ajungeam acasă și-abia apoi cădea de pe cal. Da', cum nu a făcut asta și e întins aici, aveți alte idei?

— Am eu una, spuse Lachlan. O să vă rup gâturile, și-așa o să fim trei care putrezesc aici.

Cei doi știau că mărimea lui Lachlan, avea peste doi metri, era un subiect sensibil pentru acesta. Imboldurile de genul acesta urmăreau să-l enerveze îndeajuns cât să se ridice singur, deși sperau că nu aveau să-l înfurie într-atât încât să îi omoare.

Nu era clar cât de nervos era în acel moment, aşa că Ranald spuse:

— Dacă e în regulă cu tine, Lachlan, aş prefera să nu putrezesc atât de aproape de granița cu Anglia. Nu m-ar deranja să se întâmple în munte, dar aici, jos, nu-mi place deloc ideea ta.

— Atunci, tăceți amândoi și lăsați-mă să mă odihnesc câteva momente, și poate o să vă fac pe plac și o să mă sui singur pe cal.

Sugestia lui fu întâmpinată cu o liniște deplină. Probabil îi ofreau odihna pe care o ceruse. Problema era că nu credea că mai avea energie să facă vreun efort, fie că se odihnea, fie că nu. Devinea din ce în ce mai slăbit, simțea cum forța i se scurgea odată cu sângele. Afurisita de rană. Dacă nu ar fi simțit întepătura glonțului când îi străpunsese carne, nu ar fi putut spune cu siguranță că rana era undeva în zona pieptului. Pieptul îi amortise cu mult înainte să cadă de pe cal, și aterizarea dură adăugase noi dureri. O altă problemă cauzată de dimensiunea lui. Când cădea, se lovea zdravăn.

— Pun pariu că mintea îi plecase din nou hui și de-asta a fost împușcat, spuse Gilleonan după câteva minute, văzând că Lachlan nu se mișcase deloc. De-un an, n-a făcut altceva decât să stea cu gândul la roșcata pe care i-a furat-o englezul.

Lachlan știa foarte bine că cei doi încercau să-l facă să se enerveze din nou, ca să se ridice și să nu-i mai țină pe jar. Și tactica funcționă, mai ales că remarcă lui Gilleonan era cât se poate de adevărată.

Când fusese împușcat, se gândeau la frumușica de Megan, cu părul ei roșu și ochii albaștri mari. Niciodată nu îi fusese dat să vadă o fătuță mai minunată. Se gândeau la ea de fiecare dată când de apropiau de granița engleză, pentru că acolo o întâlnise și o pierduse. Bineînțeles că se gândeau prea mult la ea și în alte dăți, dar asta era problema lui, și era mai bine să rămână așa și să nu fie discutată cu alții, indiferent de scop.

— Am furat-o de la englez, mormăi Lachlan. El pur și simplu a recuperat-o. E o diferență.

— A recuperat-o și te-a bătut de țău sunat...

Acea remarcă merita o lovitură serioasă, iar pumnul lui Lachlan, chiar dacă nu avea putere, tot îl dărâmă pe Gilleonan. Acesta bombăni surprins când ateriză pe spate, deși tocmai la o astfel de reacție se așteptase de la moșierul lui.

Ranald, pe de altă parte, râse.

— Foarte bine, Lachlan. Acum, dacă ai putea să facă încă un efort ca să te sui pe cal, o să te ducem acasă, unde Nessa o să-ți îngrijească rana.

Lachlan mormăi. Gilleonan, care avea același gând, se răsti la Ranald:

— Ești idiot, omule? Eu aş fugi în direcția ailaltă dacă aș ști că Nessa e cea care are să se ocupe de mine. Te obligă să te faci bine – asta după ce bocește deasupra ta. E o priveliște groaznică, fii sigur de asta.

Ranald se încruntă.

— Crezi că s-ar răsti la moșier?

— Știi că ar face-o, bombăni Lachlan.

„Să ar fi pedeapsa potrivită pentru prostia lui“, gândi în sinea sa.

Cu asta în gând, se rostogoli și se obligă să se ridice și să se sprijine în mâini și genunchi. Vederea îi era încețoșată – nu că ar fi putut vedea prea multe, din moment ce era întuneric. Noaptea fără lună era momentul perfect pentru jaf. Însă furtul și lumina lunii nu se pupau nicicum, și trebuia să facă ceva să le separe – asta dacă supraviețuia acestui fiasco.

— Îndrumăți-mă către mica bestie, le spuse prietenilor lui.

Aceștia însă făcură mai mult de atât: încercă să-l ajute să se ridice. Într-un final însă, mai degrabă îl încurcau decât să îl sprijine, aşa că îi dădu la o parte cu un mormăit. Reuși cumva să se suie în șa, și cei doi prieteni reușiră să îl ducă acasă, deși el își amintea foarte puține despre acea călătorie lungă și dureroasă și despre opririle necesare ca rana să-i fie îngrijită, înainte ca Nessa să pună mâna pe el.

Într-un final, ajunsese totuși pe mâna femeii, și trecură trei săptămâni pline de frustrare până când Lachlan reuși s-o convingă să-l lase în pace. Problema cu Nessa era că se credea îndrăgostită de Lachlan și era convinsă că aveau să se căsătorească într-o bună zi, deși el nu o încurajase niciodată în acest sens. Însă faptul că el nu făcuse

niciodată curte în mod serios vreunei femei era toată încurajarea de care avea ea nevoie. Dar când să fi avut timp și de curtat? Responsabilitatea clanului îi fusese pușă în cărcă de la o vârstă aşa fragedă.

Nessa locuia în casa lui, ca mulți alții din clanul său. Fusese servitoare de când își amintea Lachlan, partenera lui de joacă pe când erau mici, o ființă enervantă când el începuse să fie interesat de fete, pentru că nu o punea în acea categorie, ea fiind băiețoasă. Era cu cinci ani mai Tânără decât el – care avea douăzeci și șase de ani –, avea un temperament vulcanic și îi preluase gospodăria după ce tatăl lui murise și mama lui vitregă fugise cu toată avereia MacGregor, în afară de pământ. Acest lucru îl fortase pe el să înceapă o viață nedoită de tâlhar.

Îi spusese frumoasei Megan că tâlhăritul era o trăsătură de familie, dar acest lucru nu era adevărat. Trecuseră mai bine de două sute de ani de când familia lui bătuse drumurile noaptea Tânărului, și, chiar și atunci, o făceau mai mult ca să își bată joc de alte clanuri, nu ca să își umple buzunarele. Averea MacGregor se strânsese de-a lungul anilor din cadouri regale, câteva demersuri violente și un jucător norocos. Fusese însă multe cheltuieli pentru reparații la vechiul castel, ne-numărate nunți și bani dați pentru a se asigura că toată lumea avea tot ce îi trebuia.

Obțineau câteva recolte de sezon, deoarece micile turme de oi și vite pe care le aveau nu puteau hrăni toată gospodăria în mod constant. Iar singura investiție care le oferea bani în fiecare an eșuase. Chiar și aşa, s-ar fi descurcat bine dacă n-ar fi fost Lady Winnifred.

Lachlan se înfuria de fiecare dată când se gândeau la pagubele provocate clanului de mama lui vitregă. Nu ea îl crescuse, deși fusese la castelul Kregora o perioadă lungă din copilăria lui. Nu o disprețuise în cei doisprezece ani cât fusese măritată cu tatăl lui. Pur și simplu, fusese acolo, făcând parte din priveliște, ocazional zâmbind. Era prea frivolă ca să îi pese de copii. Era preocupată numai de ea și, evident, de tatăl lui.

Nimeni nu ar fi bănuit că era o hoață, dar acesta era adevărul. Nu trecuse nici o săptămână de la moartea soțului ei, și ea dispăruse, cu tot cu moștenirea lui Lachlan. O căutaseră mai bine de un an, dar nu îi dăduseră de urmă. Era ca și cum furtul și dispariția fusese bine plănuite, până la ultimul detaliu. Însă asta ar indica lucruri și mai urăte despre caracterul ei.

Tubește-mă o veșnicie

Acum, trei ani mai Tânărul, castelul Kregora era dărăpănat, căci Lachlan nu fura de la puținii englezi aflați la graniță destul cât să repare vechea clădire. Cu toate astea, refuza să fure mai mult, deoarece se temea că cineva chiar ar avea de suferit financiar din pricina lui, chiar dacă era vorba despre englezi. Trăia cu acea povară și abia reușea să îi hrănească pe cei de care era responsabil. Având în vedere situația, nunțile fură amâname, iar unii membri ai clanului, care trăiseră toată viața în castel sau pe pământul MacGregor, se mutară din Tinuturile Înalte.

Fusese învățat care erau responsabilitățile lui, însă pierdere bruscă a averii nu fusese niciodată luată în calcul. La douăzeci și trei de ani, nu fusese pregătit pentru o asemenea povară. La douăzeci și șase de ani, situația i se părea și mai groaznică și tot nu avea o soluție ca să o schimbe, ceva care să nu îi lase un gust mai amar decât tâlhăritul. Deja avea datorii la cele câteva rude distante pe care le avea și tot ce fusese de valoare în castel fusese vândut de mult.

Situația era una gravă, motiv pentru care, în perioada sa de recuperare, Lachlan dori să vorbească despre asta cu doi dintre cei mai apropiati parteneri ai lui, Gilleonan și Ranald.

Gilleonan era un vâr de gradul doi și cu câțiva ani mai mare decât Lachlan. Ranald era un vâr de gradul trei și cu un an mai Tânăr. Nici unul nu locuia în castel. Amândoi aveau case în apropiere, deși erau foarte des alături de Lachlan, ca acum, de exemplu, când luau cina într-o seară friguroasă de noiembrie.

Lachlan aștepta până când terminară de mâncat ca să își spună concluzia.

– Nu merge.

Cum prietenii lui fuseseră avertizați despre ce aveau să vorbească, nu cerură lămuriri.

– Mergea destul de bine până când ai fost împușcat, spuse Ranald.

– Rana mea nu are nimic de-a face cu ce e deja evident. Ranald, uită-te în jur, spuse Lachlan, după care repetă: Nu merge.

Nu trebuia să te uiți ca să remarcă zonele mai deschise de pe pereti, unde fuseseră atârnate la un moment dat tablouri, dulapul cu porțelanuri care era gol acum, lipsa paharelor de cristal și a tacâmurilor de argint de pe masă. Trecuse mult timp de când aceste lucruri nu mai existau; poate prietenii lui uitaseră cum arăta masa când tatăl lui Lachlan încă trăia.

Responzări

– Vrei să spui că o să terminăm cu tâlhăritul? întrebă Gilleonan.

– Întreb care e rostul. Doar o singură dată am adus acasă o geantă destul de plină cât să simțim diferența o perioadă scurtă de timp. Facem acea excursie lungă de șase-șapte ori pe lună și abia avem cu ce ne lăuda.

– Da, nu îmi place chiar aşa mult drumul, mai ales în această perioadă a anului, încuviață Gilleonan. Dar problema noastră e că niciodată nu am luat asta în serios. A fost doar o distracție.

Lachlan nu avea cum să nu fie de acord cu asta. Până să fie împușcat, mai mult se distraseră, însă nu asta era problema.

– Dacă e să fii sincer, Gill, nu suntem mai buni decât niște hoți, spuse Lachlan.

Gilleonan ridică dintr-o sprânceană.

– Și acum, nu asta suntem?

Ranald pufni.

– Nu aș spune că furtul de la un englez e jaf.

Lachlan zâmbi. Nu, aia fusese partea distractivă. Chiar dacă acum scoțienii și englezii se înțelegeau bine în majoritatea domeniilor, fusese ră mereu dușmani în esență. Cel puțin scoțienii din munți, precum și cei de la graniță, care mereu îi jefuiseeră pe englezi, vedea lucrurile aşa. La graniță, temperamentele și certurile încă escaladau, animozitatea fiind moștenită de la o generație la alta.

– Tâlhăritul a fost sugerat când situația nu era atât de groaznică, spuse Lachlan. Dar am atins punctul de jos, și acum trebuie să ne gândim la altceva, până nu pierdem și castelul.

– Te-ai gândit deci la ceva anume? întrebă Gilleonan.

Lachlan oftă.

– Nu, dar, ca întotdeauna, sunt deschis sugestiilor.

Cei doi prieteni se rezemără de scaune. Gilleonan învârtea vinul ieftin în paharul de tinichea, iar Ranald își ridică un picior peste brațul scaunului. Lachlan își duse mâinile după cap, pregătit să respingă orice sugestie care nu-i era pe plac.

– Am auzit că au dat de aur acolo, în California, spuse Ranald. Bucăți mari, care pur și simplu așteaptă să fie luate.

Lachlan ridică dintr-o sprânceană, însă, înainte să poată răspunde, Gilleonan spuse:

– Da, și eu am auzit asta, însă membrii clanului MacGregor de aici nu se pot aventura atât de departe de casă. Poate am putea trimite câțiva oameni care să vadă despre ce e vorba. Ranald tot

Tubește-mă o veșnicie

vrea să călătorescă, și fratele lui ar fi de acord să-l însotească. Dar nu putem să ne bazăm pe zvonuri, nici să așteptăm atât de mult ca să facem ceva. Ar trece luni întregi până când am primi mesaj de la cineva trimis atât de departe.

Nici Lachlan nu ar fi putut să o spună mai bine, aşa că nu făcu decât să încuviațez, deși regretă faptul că nu putea călători aşa departe. Gilleonan însă avea dreptate. Liderul clanului trebuia să fie accesibil.

– De acord, spuse Ranald. Putem să vorbim cu Arnald, să vedem dacă vrea să caute aur, dar între timp... m-am gândit la o soluție acum ceva timp, însă Lachlan era prea Tânăr.

– Ce anume?

– O soție. Mai exact, o soție bogată.

Lachlan își dădu ochii peste cap, fără să ia sugestia în serios. Însă Gilleonan se aplăcă încântat.

– Da, asta e, Ranald. Și e timp destul să avem și un moștenitor cu care să ne jucăm.

– Și unde, mă rog, o să găseșc o soție bogată pe aici? întrebă Lachlan, căruia nu îi plăcea deloc acea soluție.

– Pe aici, nu ai cum să găsești una care să nu fie deja promisă cuiva. Dar în sud...

Lachlan îl întrerupse.

– Nici zona aia nu abundă de moștenitoare.

– Nu, dar Anglia o face, și e la doar câteva zile distanță de mers cu calul, nu e peste un ocean.

Lachlan mormăi în sinea lui, deoarece nu renunțau la idee pe căt de repede și-ar fi dorit s-o facă.

– O soție englezăică?

– Străunciuil tău Angus nu a avut nici o problemă cu asta, îi reminti Ranald.

– Unchiul Angus, Dumnezeu să-l odihnească în pace, era îndrăgostit, îi răsunse Lachlan. Se pot face exceptii în asemenea circumstanțe.

– Și tu n-ai fi făcut exact asta dacă frumușica de Megan te-ar fi plăcut? spuse Gilleonan. Dacă-mi amintesc bine, și ea e căt se poate de englezăică.

Lachlan roși, pentru că tot ce spusese prietenul lui era adevărat. Ii ceruse lui Megan să se căsătorească cu el la doar câteva minute după ce o cunoscuse și plecase cu ea pe cal ca să îi dea mai mult timp

să se răzgândească după ce îl refuzase. Ar fi putut chiar să o convingă să se căsătorească dacă logodnicul ei nu ar fi venit după ea atât de repede. Însă ea era adevărata excepție. Erau slabe şanse să găsească o altă fătucă la fel de frumuoșică.

Doar vorbeau despre o soție, o femeie alături de care să stea pentru tot restul vieții sale. Era de așteptat ca un moșier să facă niște sacrificii pentru cei apropiati lui, însă acesta părea prea mare. Mai ales din moment ce mereu își imaginase că avea să se însoare cu o persoană pe care o plăcea, nu doar de dragul clanului.

– Vă așteptați să mă căsătoresc cu orice moștenitoare?

– Nu, deloc, îl asigură Gilleonan. Tu te gândești la fătucile scoțiene și că foarte puține sunt bogate. Gândește-te mai bine la englezi și la căte au ei. Dintre atâtea, de ce nu ai găsi pe cineva pe care să iubești?

Cuvântul „iubire“ îl făcu pe Lachlan să se gândească din nou la Megan. Oare se căsătorise cu logodnicul ei englez? Nu toți cei care mergeau la Gretna Green, ca ea, chiar se căsătoreau. Unora le venea mintea la loc. Dar trecuse deja un an. Dacă nu se căsătorise cu cel pentru care venise în Scoția, cel mai probabil se căsătorise cu un altul. Dar dacă totuși nu făcuse asta? Dacă încă era disponibilă? Doar pentru asta și merită să meargă în Anglia ca să vadă care era situația. Chiar și aşa, se simți nevoit să sublinieze:

– Uitați că nu sunt chiar o partidă bună.

Ranald pufni.

– Ești un bărbat cât se poate de chipeș. O să fie mai multe fătuci îndrăgostite de tine decât îți poți imagine.

Era adevărat că Lachlan era un bărbat chipeș. Părul lui era castaniu-închis, cu doar câteva nuanțe de roșu care apăreau într-o anumită lumină. Ochii îi erau de un verde pal și, în majoritatea timpului, erau luminați de amuzament. Iar trăsăturile lui erau unice și le făceau pe femei să ofteze după el.

– Cred că se referea la mărimea lui, adăugă ezitant Gilleonan. Este puțin înfricoșător pentru o fătucă mică.

Înălțimea și mărimea corpului său, pe care le moștenise de la tatăl lui, erau mereu un subiect sensibil pentru Lachlan.

– Eu mă refeream la faptul că nu am bani, bombăni el.

Ambii lui prieteni pufniră când auziră asta, Gilleonan exprimând gândurile amânduroră:

– Omule, este moșierul clanului MacGregor. Nu ai nevoie de altceva ca să fii o partidă bună pentru orice fătucă.

Lachlan oftă. Devenise tâlhar la sfatul rudelor lui și nu ajunsese nicăieri cu asta. Nu avea de gând să se căsătorească doar pentru că lor li se părea o idee bună. Merita însă să ia în calcul ideea și chiar să depună puțin efort să vadă dacă era posibil, pentru că se săturase să își tot facă griji.

– Foarte bine, dar nu o să merg în Anglia fără puțin ajutor, să pot face asta bine și rapid, astă dacă o s-o pot face. O să-i scriu mătușii mele de acolo, să văd dacă e dispusă să mă ajute. Dar, dacă tot trebuie să suport să fiu înconjurat de englezi, ar cam fi cazul ca voi doi să veniți să suferiți cu mine. Iar asta v-o spune un MacGregor.

Cu alte cuvinte, era un ordin pe care nu îl puteau refuza.